

[Knud Kristensen.]

vedtages, da at stemme for Lovforslaget ved tredje Behandling, saa det kan blive ophøjet til Lov. Men naar vi gør det, er det ikke uden meget store Betæneligheder, og det er aldeles ikke Udtryk for, at vi derigennem viser Tillid til Regeringens hele økonomiske og finansielle Politik. Vi har mange Gange udtalt vor Kritik og vor Mistillid over for Regeringens Ledelse af Landets Sager paa disse Omraader, baade ved dette Lovforslags første Behandling og i Betænkningen, og jeg skal ikke komme yderligere ind herpaa, men kun henvise til den Kritik, som vi paa disse forskellige Steder og Tider har fremsat. Men denne Politik er jo nu en Kendsgerning, og enten vi synes om det eller ej, skal der Penge til. Vi mener, at disse Penge, som vi allerede tidligere har udtalt, i vid Udstrækning, ja, jeg kan næsten sige i saa vid Udstrækning, som det kan ske uden at skade Erhvervslivet alt for meget, maa tages ved Skatter i Stedet for ved Laan, hvorved man vilde vælte dem over paa en Fremtid, om hvilken vi ikke kan vide, om den vil blive bedre i Stand til at betale, end vi er i Øjeblikket. Dertil kommer, at vi ogsaa har været med til at kræve betydelige Udgifter — ikke de Udgifter, som er en Følge af hele Regeringens økonomiske Politik, men dog nogle Udgifter; navnlig de Udgifter, som flyder af det ekstraordinære Neutralitetsværn vedkender vi os vort Medansvar for, og vi vedkender os derfor ogsaa vor Pligt til at være med til at skaffe de Penge til Veje, som skal bruges dertil.

Trods vore store Betæneligheder med Hensyn til disse Skatteloves Virkninger paa det almindelige Næringsliv her i Landet, paa Beskæftigelse og Produktion, har vi altsaa alligevel ment at maatte stemme for dem, hvis de kan undergaa de Ændringer, som Ministeren stiller Forslag om, og som vi sammen med hele Udvalget eller Fler-tallet har været med til at tiltræde. Jeg skal med disse Ord endnu en Gang anbefale de Ændringsforslag til Vedtagelse, som jeg her har omtalt, og som altsaa er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget eller dets Flertal.

Korsgaard: Stort set er man jo i Udvalget blevet enig om det Lovforslag, der nu foreligger eller vil komme til at foreligge, naar de forskellige Ændringsforslag, som er stillet af Ministeren, er tiltraadt. Der er ganske enkelte Punkter, hvori vi ikke er enige, og disse Punkter vil jeg gerne begynde med at nævne.

Vedrørende den personlige Beskatning

stiller det Parti, hvortil jeg hører, et Underændringsforslag, der gaar ud paa, at der skal være en Grænse for, hvor meget den personlige Skat kan løbe op til i Forhold til den Indtægt, man har, og dette forstået som den Indtægt, man har, førend man trækker Skatten fra. Vi har foreslaaet en Grænse, nemlig 60 pCt. af Indkomsten. Mange vil maaske mene, at det er en meget høj Grænse; der er vel ogsaa dem, der vil mene, at den er ikke høj nok. Det faktiske er, at saaledes som Lovforslaget vil komme til at se ud, kan man meget let konstruere Eksempler paa, at Skatten kommer til at udgøre et større Beløb end det, vedkommende har tjent, og dette igen forstået som det, han har tjent, før han fradrager personlige Skatter. Dette særlige Forhold fremkommer i særlig Grad paa Grund af, at man ikke har opgivet Merindkomstbegrebet. Jeg kan nævne et Eksempel, som at en Mand normalt har tjent et Par Hundrede Tusinde Kroner gennem en Aarrække, og nu springer han paa Grund af Krigen op til 2 Mill. Kr. i Aarsindtægt. Saa skulde man jo tro, at der nok trods Skatterne kunde blive en god Portion tilbage til ham sely, men saaledes som Forslaget er opbygget, skal han ikke alene betale de 2 Mill. Kr. i Skat, som han har tjent, men endda et Beløb derudover. Det finder vi er urimeligt. Jeg kender naturligvis Finansministerens Argumenter deroverfor; Finansministeren siger, at de høje Procenter, man overhovedet kommer op paa, fremkommer paa Grund af det Forhold, at man opretholder Retten til Skattefradrag, og jeg vil ogsaa antage, Finansministeren vil pege paa, at der jo er en Bemyndigelse for ham til at nedsætte Skatten paa Grund af saadanne særlige Forhold, som her er nævnt. Jeg kan imidlertid ikke fordrage, at man skal være henvist til administrativ Velvilje, jeg vil saa langt foretrække, at man med Loven i Haanden ved, hvad man som Maksimum skal aflevere. Principielt lægger mit Parti altsaa megen Vægt paa, at der i Lovgivningen bliver indført en Bestemmelse, hvorefter Skatten kun som Maksimum kan andrage en vis Procentdel af den vedkommendes Indkomst, og jeg anbefaler det paagældende Underændringsforslag, som har Nr. 2 a, til Vedtagelse.

I Forbindelse med de personlige Skatter vil jeg gerne nævne et Ændringsforslag vedrørende Formueskatten, nemlig Underændringsforslag Nr. 40 a. Det gaar ud paa at ændre den Grænse eller det Tal, som man har i den bestaaende Lov af 1922, senere ændret. Bestemmelsen gaar nu ud paa, at hvis en Mands skattepligtige Indkomst